

چین می‌خواهد در فضا گور خرمایی پرورش دهد!

چهار گور خرمایی بخشی از اولین پروژه تحقیقاتی اکولوژیکی آبیان در مدار چین هستند و چین قصد دارد این ماهی‌ها را در ایستگاه فضایی خود پرورش دهد.

به گزارش اقتصادسراسرآمده نقل از اسپس،چهار گور خرمایی همراه با فضانوردان به گوانگفو (Ye Guangfu)، لی کنگ (Li Cong) و لی گوانگسو (Li Guangsu) در روز ۲۶ آوریل با فضاییماي شنزو ۱۸ (Shenzhou ۱۸) به ایستگاه فضایی تیانگونگ (Tiangong) رسیدند.

این ماهی‌ها در مخزنی زندگی می‌کند که یک اکوسیستم کوچک‌سازی شده را تشکیل می‌دهد. به گفته تلویزیون مرکزی چین (CCTV)، در این اکوسیستم از یک گیاه استفاده شده است که فتوسنتز را انجام می‌دهند تا حیات ماهی‌ها را حفظ کنند.

دانشمندان این آزمایش را برای بررسی چگونگی تأثیر محیط فضا بر رشد آنها و تعادل کلی سیستم طراحی کردند. پیش از این، مشاهده شده بود که این ماهی‌ها به دلیل ریزگرانش، کارهای عجیبی مانند رفتار جهت دار غیر معمول و شنای معکوس انجام می‌دهند.

دانشمندان ابر از امیدواری کرده‌اند که این ماهی‌ها ممکن است تخم‌گذاری کنند. اگر این کار را انجام دهند، فضانوردان تیانگونگ می‌توانند رشد هر ماهی جدیدی را از نزدیک دنبال کنند، زیرا جنین گور خرمایی شفاف است و خارج از رحم رشد می‌کند. اگر چه اگر این اتفاق بیفتد، شاهد اولین مورد پرورش ماهی در فضا نخواهیم بود، زیرا ماهی ماکدا در یک ماموریت شاتل فضایی در سال ۱۹۹۴ جفت‌گیری کرد.

این آزمایش اولین پروژه تحقیقاتی اکولوژیکی آبیان در مدار توسط چین است که با همکاری موسسه هیدروبیولوژی و موسسه فیزیک فنی شانگهای آکادمی علوم چین انجام می‌شود. هدف این پروژه ایجاد پیشرفتی در زمینه پرورش مهره‌داران در فضا است. این آزمایش ممکن است چالش‌های حفظ سیستم‌های پشتیبانی حیات را برای ماموریت‌های فضایی طولانی مدت نمایان کند.

سه فضانورد شنزو ۱۸ ممکن است ظرف یک ماه آینده به زمین بازگردند، زیرا ماموریت مداری شش ماهه آنها به پایان می‌رسد. با این حال، آژانس پروازهای فضایی انسانی چین هنوز تاریخی برای پرتاب ماموریت جدید شنزو ۱۹ و پس از آن بازگشت شنزو ۱۸ اعلام نکرده است.

ساخته گروه اقتصاددريا - ايرج گلشنی -

دریانوردی یکی از این دست مشاغل است که فقط در مدرسه و دانشگاه قابل آموزش نیست؛ زیرا دریانورد را نمی‌شود فقط با تئوری دریانورد کرد و به دریا فرستاد؛ بلکه تمرین عملی و آموزش حضوری و مهارت پدی نیاز دارد. دریانوردی، یکی از مشاغلی است که به فن نزدیک است تا علم. مشاغلی که به حوزه علم نزدیک هستند – مانند ریاضی محض، شیمی محض، ادبیات و ... علمی مدرسه‌ای هستند و از صفر تا صد، در کلاس درس قابل آموزش و یادگیری هستند.اما مشاغلی که به فن نزدیک هستند را نمی‌توان فقط در مدرسه و دانشگاه آموخت، بلکه بُعد کار کردی، تمرین عملی و مهارت مستقیم جزء اصلی و لایفتک آن‌هاست!

براساس تحلیل روزنامه دریایی اقتصادسراسرآمد، روش استاد-شاگردی که امروزه از اعتبار و اهمیت بسیار بالایی برخوردار است، روش مفید و مؤثر برای آموزش و یادگیری دریانوردی است! تا جایی مهم است که نمی‌توان تصور کرد که بدون آموزش عملی بتوان دریانورد قابل قبولی به جامعه تحویل داد.

در کشورهای پیشرفته –مانند کره جنوبی، ژاپن و سایر ی که در حوزه دریا و دریانوردی حرفی برای گفتن دارند-دانشکده‌های علمی –کاربردی مأمور تربیت دریانورد، مهندسین دریا و سایر مشاغل

مرتبط هستند.اما در برخی کشورها–از جمله ایران– به نظر می‌رسد که بخش تئوری بر بخش عملی می‌چرید و فسارغ التحصیلان حوزه دریا از تئوری‌ها پُر می‌شوند؛ در حالی که نیمه ی لیوان عملیاتی آن‌ها به شدت خالی است.

این روند تئوری پروری، نمی‌توانند دریانورد راستین تقدیم به جامعه‌کند، این است که سه اتفاق عمده برای یک فارغ التحصیل دریایی ایران می‌افتد:

اول: بخشی از دانشن آموزختگان بعد از فارغ التحصیلی به سراغ مشاغل دیگر می‌روند و برای آن‌ها از دریا و دریانوردی چیزی جز یک مدرک باقی نمی‌ماند.

دوم: جذب مشاغل اداری می‌شوند و به جای فعالیت و سیر در دریا، روی صندلی چرخ دار اداره،

این طرف و آن طرف می‌شوند.

سوم: جمعیت کوچکی از این فارغ التحصیلان، جذب بازار کار در حوزه دریا می‌شوند و به دلیل نداشتن تجربه لازم، به نوعی کارآموزی را شروع می‌کنند و تلاش می‌کنند تئوری‌ها را در عمل پیاده کنند تا در بتوانند وارد کار اصلی شوند. در حقیقت، آن‌ها آمادگی ورود به کار را ندارند. آمادگی آن‌ها نسبی است و در حد یک مشت تئوری و درس‌های حفظ کردنی است و از مهارت و کاربست آن تئوری‌ها ناتوانند.

این بدان معناست که کلاس درس برای آن‌ها

تمام نشده و آن‌ها مدت زیادی را باید صرف یادگیری واقعی – در مقابل یادگیری مجازی و تئوریک– کنند.

مسأله زمانی پیچیده می‌شود که ما بدانیم، بخش بزرگی از دانشجویان امروzin کشور مانه تنها فاقد مهارت پدی هستند، بلکه در تمام عمرشان حتی یک ساعت سفر دریایی نداشته و یک نصف روزشان در دریا نگذشته است!

تمام تجربه آن‌ها به سفری به شمال و قدم زدن در ساحل برمی‌گردد و این نمی‌تواند برای پرورش یک دریانورد یا هرکسی که شغلش مرتبط با دریا باشد، معنا و مفهومی داشته باشد.

این نظریه را با جمعی از دانشجویان دانشکده مهندسی دریا دانشگاه امیرکبیر به محک آزمون گذاشتیم و متأسفانه متوجه شدیم که بخش بزرگی از دانشجویان مذکور– به عنوان جامعه آماری ما– هرگز ساعتی را در دریا نگذرانده‌اند و به‌طور کلی درباره دریا، هیچ تجربه قابل توجهی نداشتند.

وقتی موضوع را با استادان حوزه مهندسی دریا درمیان گذاشتیم، عده ی از آن‌ها این نقص را نپذیرفتند، عده‌ای گفتند بسا اردوها و کارگاه‌های آموزشی، بخشی از این نقص جبران می‌شود و عده دیگری گفتند که مهندسی دریا، طراحی و ساخت بدنه کشتی و امثال این‌ها اصلاً نیازی به تجربه دریایی ندارند! تجربه دریایی فقط در خصوص برخی مشاغل مانند دریانوردی لازم است.

یک استاد دانشگاه تربیت مدرس نوشت:

پیشرفت دریامحور در الگوی اسلامی ایرانی پیشرفت

ابعاد اجتماعی و فرهنگی

مناطق ساحلی از زمان‌های گذشته به‌عنوان روزه ورودی کشورهای مستقر در سواحل بوده و به همین دلیل فرهنگ‌های مختلف از این طریق وارد کشورها می‌شده است.

ابعاد زیست‌محیطی

به دلیل فعالیت‌های گسترده صنعتی، کشاورزی و گردشگری در سواحل، این مناطق دارای انبوهی از مشکلات زیست‌محیطی هستند که اقدامات صورت‌گرفته در آنها برای رفع این مشکلات با توجه به پیچیدگی و مشکلات زیاد این مناطق خیلی موفق عمل نکرده است. با توجه به این موضوع بعد زیست‌محیطی از ابعاد مهم پیشرفت دریامحوری بوده و هرگونه اقدام توسعه‌ای در این مناطق باید با توجه به این بعد از سواحل باشد.سواحل همواره به دلیل امکان نفوذ گسترده عوامل خارجی از بعد امنیتی مختلفی برخوردار هستند. استقرار نیروهای دریایی با ترکیب‌های مختلف و همچنین حفاظت از خطوط کشتیرانی و صیادی و در عین حال فعالیت‌های قاچاق که به‌طور گسترده و پنهانی در این مناطق وجود دارد همه موضوعاتی است که توجه به ابعاد امنیتی و نظامی این مناطق را توجیه می‌کند.

بدون شرح

قاب دوربین

عکس: اصغر بشارتی

بدون شرح...

فریبا عزیزی - اقتصاد سراسر آمد